

**In „Constructorul Solness“
de Ibsen**

TRICY ABRAMOVICI:

„Nici nu pot să
spun când n-am
făcut teatru...”

— Puțini sînt cei care știu că foarte cunoscuta actriță Tricy Abramovici, de curînd laureată a premiului de actorie al A.T.M. — 1982, este și... inginer, și, încă, un inginer care a absolvit o facultate cu un nume foarte complicat și misterios...

— Nu-i chiar atît de complicat, eu am reușit să-l învăț pe dinafară, în cinci ani de studenție: „Institutul Politehnic, Facultatea de energetică, secția electro-energetică, specialitatea relee, stații și automatizări“. Este adevărat, acum mi se pare groaznic de complicat și misterios tot ce am învățat în facultate!

— Și teatru de cînd joci, Tricy?

— Luați repede, mai c-aș răspunde „dintotdeauna“. Ce vrei, la opt ani și jumătate apăream pe scena Operei, în *Rusalka*. În școală și, mai tîrziu, în facultate, recitam și jucam în spectacole școlare și studentești. Din 1966 a început colaborarea mea cu T.E.S., în care am trecut foarte repede de la figurație la roluri importante. Tot în perioada studenției, prezentam la TV „Antena tineretului“, împreună cu Mariana Mihuț și Florian Pittiș. Jucam și la „Casandra“, în spectacolele claselor de regie. Așa că — vezi? — nici nu pot să spun cînd n-am făcut teatru.

— Mi se pare c-ai făcut și sport de performanță...

— Pînă la 16 ani, cînd am fost campioană republicană la gimnastică sportivă. După aceea, n-am mai avut timp.

In „Diogene, ciinele” de Dumitru Solomon

— Nici acum n-aș zice că ai prea mult timp. (O paranteză : din ziua discuției noastre, pînă la cea a predării interviului la redacție, au trecut mai bine de trei săptămîni. In acest interval, Tricy a avut o premieră, Cîntărețul tristeții sale de Osip Dimov, în regia lui Adrian Lupu, a adus o contribuție substanțială la sărbătorirea împlinirii a 25 de ani de teatru ai colegului ei, Bebe Bercovici, a mai avut o premieră, cu spectacolul-colaș între caftan și smoking de Bebe Bercovici, în regia lui Rudy Rosenfeld și coregrafia lui Tricy Abramovici, a avut aproape în fiecare zi imprimări la radio, zilele trecute a început să repete, tot pentru radio, Straniul interludiu de O'Neill, în regia lui Dan Nasta. Iar subsemnatul, tot în acest interval, a alergat prin vreo opt orașe, în goană după premiere. Așa că acest „n-am timp” devenise aproape un leit-motiv al conversațiilor noastre telefonice, în căutarea unui moment în care să ne întâlnim, ca să-ți arăt cum a ieșit interviul.)

— De unde atîta timp ? Mai trebuie să și citești, să mă ocup de ciobănescul meu german, să mă uit, cînd e cazul, la TV — ce pasionant a fost serialul Shakespeare, ce fantastică școală de teatru ! —, să mai văd și filme, și spectacolele colegilor mei de teatru, și...

— Și timpul tău liber ?

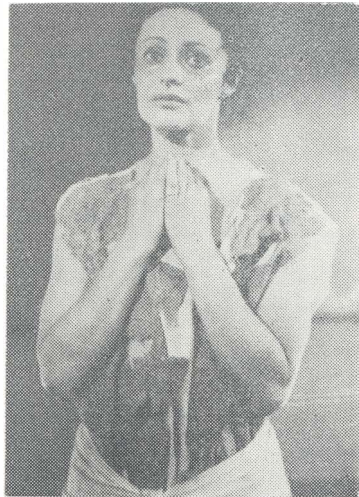
— Parecă tu nu știi cum e cu timpul ăsta liber, în teatru ? Îl furî, cînd ai de unde !

— Spune-mi ceva despre emisiunile tale bisăptămînale de la radio, la care lucrezi în ultimul timp.

— Sînt un lucru minunat, cel puțin pentru mine. Doru Popovici mi-a propus să colaborez cu el, la niște „confluente” între muzică și poezie, intitulate Clio și Euterpe și Arpegii. Este o mare bucurie să citești versuri, rămîne una dintre pasiunile mele cele mai trainice. Îmi fac singură scenariul și apoi hotărîm împreună alternanța fragmentelor literare cu cele muzicale. Pînă acum am imprimat Schumann-Heine, Enescu-Shakespeare, muzica și poezia Renașterii italiene ; visez la un Paul Eluard — o veche dragoste a mea — și... vom mai vedea.

— Hai să ne întoarcem puțin înapoi. Care sînt evenimentele, sau rolurile care te-au marcat în cariera ta actricească ?

— Sînt cîteva, n-o să ți le spun în ordine cronologică. Ar fi Vrăjitoarea de Shalom Alehem, un „musical” montat de Ginel Teodorescu, în care am învățat ce înseamnă să fii un actor total. Apoi A fost odată un băiat și o fată, scenariul și regia Bebe Bercovici — cu el, de fapt, și jucam —, un gen de spectacol care a

venit pentru mine devreme, neașteptat de devreme, în care parcurgeam întreg pe-riplul vîrstelor și în care am învățat ce înseamnă conlucrarea cu un partener. A mai fost *Constructorul Solness* de Ibsen, în regia lui Franz Auerbach — în care jucam Hilde Wangel —, unde am învățat cum se construiește un personaj. De la un om de teatru străin — Jacob Rotbaum, de la teatrul din Wroclaw, din Polonia, care a lucrat la noi un spectacol de factură tradițională, *Lozul cel mare* de Shalom Alehem — am învățat să ascult un regizor. Tot lui Ginel Teodorescu îi datorez și întîlnirea cu *Evreica din Toledo* de Feuchtwanger, spectacolul pe care l-am iubit cel mai mult, și care, paradoxal poate, a fost pentru mine și cel mai ușor. Un moment pe care-l socotesc foarte important a fost sărbătorirea a o sută de ani de teatru evreiesc din România, cînd — de la invitații sosiți atunci din toată lumea — am aflat lucruri uimitoare despre „căruta cu paiate“, care m-au făcut să-mi iubesc și să-mi respect și mai mult meseria. Ce să-ți mai pomenesc? Poate *Andorra* de Max Frisch, un spectacol jucat și văzut, din păcate, prea puțin, *Mirale Efros* de Iacob Gordin, în regia lui Ginel Teodorescu, în care am făcut, de fapt, prima mea compoziție și — în fine — rolurile din *Somnoroasa aventură* de Mazilu și *Diogene ciinele* de Solomon, în regia lui Adrian Lupu, pentru care am luat premiul A.T.M. Îl meritam?

— Ba bine că nu! Nu-ți face griji, îl meritai chiar mai de mult.

Dar în film, de ce apari atât de rar?

— Știu și eu? Poate că nu asta este vocația mea. Am jucat, cu totul întâmplător, un rol bun în filmul lui Mihai Constantinescu, *Despre o anume fericire*. La TV am apărut în *Fata fără zestre*, în regia lui Matei Alexandru, cu mult timp în urmă, și în *Stridia și perla*, în regia lui Timotei Ursu. Și, deși nu aveam un rol important, m-a bucurat teribil colaborarea la *Actorul și sălbaticii*, de Manole Marcus, care mi-a prilejuit o experiență unică — întâlnirea cu cel care a fost Toma Caragiu. Iar mai recent, am avut norocul să fiu distribuită într-o producție R.D.G. — *Bohemia, destinul meu*, un serial TV în culori, regizat de Horst Seeman, după romanul lui Jan Koplowitz — un fel de „saga” despre avatururile unei familii evreiești, o montare de mare ambiție, la care au fost invitați să colaboreze actori din cinci țări. Ți dai seama ce ocazie să învâț o mulțime de lucruri de la ei!

— *Și, poate, și ei de la tine... Observ că revine mereu, în convorbirea noastră verbal „a învăța”, ideea de „școală”.*

— Da, tot învăț... Nici nu se poate altfel. Asta-i teatrul. Așa cred.

— *Ce ți-ai dori, în viața noastră teatrală?*

— Să existe un fel de „teatru al teatrelor”, în care să se întâlnească actori de peste tot, să încerce o altă, nouă experiență.

— *Acum câteva zile făceam, la Iași, un interviu cu Dionisie Vitcu, care-și dorea cam același lucru. Il acuzam de „utopism”, dar văd că „boala” se generalizează. Ce proiecte ai, Tricy?*

— Proiecte îți faci tot timpul, cind și ce realizezi din ele este altă poveste. Sper să reușesc ca — în toamnă — să te invit la premiera cu *Jurnalul Annei Frank* în regia lui Ginel Teodorescu, în care voi juca rolul principal. Așa că, vezi — am din nou de învățat!

— *Tricy, să închei urîndu-ți succes la învățătură? Sau „baftă”, ca pe vremea studenției?*

— Spune-mi cum vrei, știi tu cum se răspunde la urări, în teatru. Dar să fie cum zici tu.

În „Bohemia, destinul meu” serial TV realizat de televiziunea din R.D.G.

Alături de Bebe Bercovici în „Cel care primește palme” de Leonid Andreu

